

MARATONMÅLET

- UTDRAK -

KAPITEL ETT

SIMON SVENSSON SLOG upp ögonen. Det var mörkt i sovrummet och tyst i hela huset. Han var klarvaken.

Han kunde tydligt känna doften av sin fru Helenas nattkräm och drog därför slutsatsen att det fortfarande var tidig natt. Dofthen brukade avta under nattens gång. En snabb titt på klockradions ilsket lysande röda siffror bekräftade hans slutsats. Klockan hade precis passerat midnatt.

Det var långt ifrån ovanligt att Simon vaknade på nätterna. Han var ganska lättväckt och var det inte Edvin, hans snart 10 månader gamla son, som väckte honom så var det grannens hund som skällde från hundgården eller en bildörr som stängdes lite för hårt. Han lyssnade noga en stund men inga av de vanliga ljuden hördes. Det var helt tyst i huset och i omgivningarna.

Någon anledning till hans plötsliga uppvaknande måste det ju finnas, speciellt eftersom han kände sig helt klarvaken. Han kände efter i kroppen, höll han kanske på att bli sjuk och hade vaknat av halsont eller ett plötsligt hostanfall? Nej, inget sådant, men plötsligt kom han på vad det måste vara. Han sträckte sig åt vänster för att tända lampan på nattduksbordet och satte sig därefter upp i sängen.

”Vad händer?” frågade Helena med nyvakna röst samtidigt som hon vände sig mot honom i sängen utan att öppna ögonen.

”Jag ska bli maratonlöpare”, svarade Simon.

”Jaha.” Helena vände sig åt andra hållet för att slippa få ljuset från Simons lampa i ögonen. ”Vad sa du att du skulle bli?”. Plötsligt hade det nyvakna i hennes röst försvunnit och hon satte sig också upp i sängen.

”Maratonlöpare! Jag ska bli maratonlöpare.” Det fanns inte tillstymmelse till tvekan i Simons röst. ”Jag ska bli maratonlöpare”, upprepade han både för sig

själv och för Helena.

”Men du har ju inte tagit ett löpsteg på flera år.”

”Nej, jag vet”, Simon började inse att det måste låta lite galet, ”Jag menar inte att jag ska springa maraton idag eller imorgon, men någon gång ska jag springa ett maraton.”

”Har du någon form av ålderskris nu igen?”

Helenas fråga var rättmätigt ställd. Snart fem år tidigare hade Simon fyllt 25 år och det hade tagit honom hårt. Bara minuten efter det att Helena hade väckt honom på hans 25-årsdag, med kaffe och smörgås i sängen, hade han kommit på att han nu var närmare 30 än 20. Den dagen kändes det som att pensionen närmade sig med stormsteg för Simon. De närmaste helgerna hade Simon spenderat på olika klubbar i staden tillsammans med sina några år yngre kamrater, som var ensamstående festprissar, i tron att det skulle göra honom yngre. Så var inte fallet naturligtvis. Efter någon månad insåg även Simon detta. Samtidigt insåg han att det inte var så farligt att vara 25 år gammal. Det var egentligen precis som att vara 24.

Nu närmade sig 30-årsdagen. Det var exakt två veckor kvar tills han skulle ta steget ut ur tjuogoårsaldern för alltid. Simon och Helena hade diskuterat denna dag i flera månader, allt för att denna födelsedag – och tiden därefter – inte skulle bli likadan som den för fem år sedan. Var maratontankarna, som Helena tyckte lät befängda, kanske ett tecken på en kommande 30-årskris?

”Nej, jag tror faktiskt inte det”, svarade Simon. ”Jag hoppas inte det, och det känns inte så. Men jag förstår att du är rädd för det.”

”Ja, ja. Ska vi sova nu då, det är ju mitt i natten?”

”Ja, visst. God natt.”

”God natt.”

Helena hade inte alltid lätt att somna om efter att ha vaknat på natten, men den här natten tog det inte mer än någon minut så kunde Simon höra hennes små söta snarkningar. Han tyckte faktiskt fortfarande att de var söta, trots att de varit

tillsammans i mer än åtta år nu. Simon å andra sidan brukade ha lätt för att somna om, vilket var tur eftersom han var så lättväckt. Den här natten sov han dock inget mer.

Tankarna kretsade istället kring den insikt han nyss hade kommit till. Han skulle bli maratonlöpare. Varför kände han detta så starkt? Och varför just nu? Hade det ändå något med den kommande 30-årsdagen att göra, trots att det inte kändes så? Samtidigt kunde han i sitt inre se sig själv korsa mållinjen på Stockholms Stadion efter att ha sprungit Stockholm Marathon. Han hade aldrig varit där men han hade sett det på TV och därför kändes bilden verklig. Han såg inte ens trött ut där han kom i mål. Hur jobbigt kunde det vara egentligen? På TV hade han sett elitlöparna springa på drygt två timmar, och de motionärer som inte kunde klassas som elitmotionärer – vad nu det innebar – verkade kunna klara det på dubbla tiden. Fyra timmar, en halv arbetsdag. Om man såg det på det sättet så var det nog ganska jobbigt ändå. Plötsligt ändrades bilden och när han korsade mållinjen stannade han stapplande och pustade ut mot ett avspärrningsstaket som antagligen hade ställts där för att löparna skulle gå rätt väg ut ur stadion. Bilderna i hans huvud var så verkliga att det var skrämmande.

Men varför skulle han egentligen springa ett maraton? Han var inte direkt någon idrottskille, och hade aldrig varit det heller. I den lilla värmländska byn där han växt upp fanns det ett fotbollslag, det var den enda organiserade idrotten som fanns. Simon avskydde fotboll. Han hade varit med på en träning när han precis hade börjat skolan men förstod inte tjuvningen med sporten. Han tyckte inte ens om att titta på fotboll. Till viss del kunde det bero på att han inte kunde reglerna så bra – förutom att själva poängen var att göra fler mål än motståndarlaget – men även efter att en av hans bästa vänner nu i vuxen ålder förklarat reglerna tyckte han att det var direkt slöseri med tid att se på fotboll.

Visst ägnade han sig åt en del spontanidrott som liten, om det nu kunde kallas det. På somrarna spelades det ofta brännboll på fotbollsplanen och då var han med. På vintrarna gjordes fotbollsplanen om till en isbana där de ofta åkte skridskor eller spelade ishockey.

Sedan hade han haft en period under studietiden när han joggat en del på kvällarna, men bara med målet att gå ner i vikt. Aldrig för att springa någon tävling eller för att bli bra.

Så varför skulle han egentligen springa ett maraton? Han kunde inte hitta något svar på den frågan. I alla fall inget bra svar. Han bara skulle det.

”Uh”, hördes Edvin från barnkammaren. Ett svagt ljud som ändå var ett klart tecken på att han var vaken.

Simon tittade än en gång på klockradions siffror som nu visade 06:55. Edvin brukade vanligtvis vakna runt sju på morgnarna, om de inte väckte honom, så det var inte ovanligt tidigt. Simon hade precis börjat kunna släppa tankarna på maratonloppet och var på väg att slumra till och gav därför Edvin en chans att somna om. Han var ganska säker på att det inte skulle gå, det var ytterst ovanligt att han somnade om så dags.

”Uhäää”, hördes Edvin igen. Betydligt högre nu.

Simon vände sig mot Helena som fortfarande sov gott bredvid honom. Vanligtvis gick hon upp på morgonen och hämtade in Edvin till deras säng och sedan låg de alla tre där och gick igenom den kommande dagen. Edvin var i och för sig inte så delaktig i planerandet, han klättrade mest på Simon och Helena. Det var en mysig morgonrutin. Den här morgonen kände Simon lite dåligt samvete eftersom han råkat väcka Helena under natten. Han sparkade av sig täcket och reagerade direkt på att det var mycket kallare i sovrummet än under täcket av någon anledning. Det höll på att bli vinter. Han slängde benen över sängkanten och ställde sig upp. Några snabba steg genom hallen och in i Edvins rum för att tända den svaga nattlampan. Sedan tittade han ner i spjålsängen och möttes av Edvins stora leende och två små armar som sträckte sig efter honom. Han tog upp honom, kontrollerade status på blöjan som fick godkänt och gick in till Helena med Edvin på armen.

Precis som Helena brukade göra satte han Edvin mitt i den stora sängen. Det var minst risk för olyckor då eftersom de hade tid på sig att stoppa honom om han

var på väg att kasta sig åt något håll. Sedan tände han lampan på nattduksbordet igen.

”Eje”. Edvin brukade säga så när han såg sin mamma eller pappa för första gången på en stund och nu när lampan tänts fick han syn på Helena.

”Är du här Edvin?” sa Helena men menade det egentligen inte som en fråga.

”Hur mycket är klockan?” Den frågan var en riktig fråga och riktad till Simon.

”Snart sju. Dags att vakna antar jag.”

”Tänk när man fick sova längre på helgerna på än veckodagarna, det var tider det”. Helena var en ivrig förespråkare av sovmorgnar men hade inte fått en enda sovmorgon sedan Edvin föddes.

”Ja, men det kan vi nog snart göra igen. Jag går upp och gör välling i alla fall.”

När Simon stod i köket och blandade pulver och vatten till välling kunde han höra Helena prata och leka med Edvin. Under tiden som blandningen värmdes i mikrovågsugnen tittade han ut genom fönstret. Solen hade precis gått upp. Löven på träden var sådär vackert rödgula och på gräsmattan låg ett tunt lager frost. Termometern visade ändå några plusgrader så det skulle nog bli en fin dag idag.

Just som mikrons pipande sa till honom att vällingen var klar såg han en ung man springa förbi på trottoaren utanför, i full fart med morgonens träningspass.

KAPITEL TVÅ

EDVIN VAR MÄTT. Hans ljudliga rap efter morgonens välling kunde nog nästan höras av grannarna trodde Simon. Edvin hade precis lärt sig krypa med en ordentlig fart så för att Simon och Helena skulle få äta sin frukost i lugn och ro satte Simon honom i lekstugan med några leksaker under tiden som Helena plockade fram frukostmaten. På vardagarna blev det oftast yoghurt och smörgås till frukost för dem båda, men på helgerna – när det ändå fanns lite extra tid – ville Simon ofta dessutom ha ett kokt ägg eller två. Vid sällsynta tillfällen kunde han till och med ställa sig vid spisen och göra omelett till sig själv.

”Vad var det för dumheter du snackade om inatt?” frågade Helena där de satt vid köksbordet och väntade på äggkokaren.

”Vadå dumheter?” kontrade Simon. ”Jag vill bli maratonlöpare, vad är det för dumt med det?”

”Fattar du hur långt ett maratonlopp är? Ska du springa drygt fyra mil?”

Helenas nedlåtande kommentar gav bara mer bränsle åt den eld som nu brann i Simon.

”Ja, jag ska springa drygt fyra mil. Och precis som jag sa inatt så inser jag att jag behöver träna mycket för att det ska gå bra, men det är precis det jag ska göra.”

Den annars så trevliga stämningen som brukade råda under helgmorgnarna var som bortblåst. Helena tyckte att Simon var lite knäpp och Simon tyckte att Helena var nedlåtande och oförstående. Det verkade som att vägen till målet på Stockholms Stadion började med en rejäl uppförsbacke som han inte sett skymten av i filmen som spelats upp i hans inre under natten.

Tidigare i veckan hade Simon och Helena bestämt att de skulle spendera en del av lördagen på Lisebergs julmarknad trots att det bara var slutet av november.

På något sätt brukade julstämningen infinna sig trots den totala avsaknaden av snö så fort man kom innanför Lisebergs grindar. När frukosten dukats av började morgonrutinen med att Edvin skulle bada och därefter var det Simons och Helenas tur att duscha och göra sig redo för en dag på Liseberg.

Strax innan klockan 12 ringde det på dörren och Simon gick för att öppna eftersom Helena inte var helt klar. Där stod Henric och Jenny och i barnvagnen låg Amanda, deras dotter, som var några månader yngre än Edvin.

”Hej, vad kul att se er. Vi ska tyvärr bort alldeles snart men kom in en stund om ni vill.” Simon hade inte räknat med besök idag.

”Ja, vi vet! Vi ska ju med till Liseberg. Jenny och Helena hade tydligen kommit överrens om det igår”, svarade Henric under tiden som han lyfte upp Amanda ur barnvagnen.

”Kul. Helena är inte riktigt klar, men kom in så länge”, sa Simon lite förvånat. ”Som vanligt är jag den siste som får reda på sånt här”.

”Så är det hemma hos oss också. Jag fick reda på det för en timme sedan”, sa Henric och skrattade.

Nu hade hela familjen kommit in i hallen och Jenny tog med sig Amanda och gick till det stora badrummet där Helena precis gjorde sig klar. Henric och Simon, med Edvin på armen, gick in i vardagsrummet och slog sig ner i soffan för att vänta på tjejerna.

”Jag hade en märklig upplevelse inatt”, sa Simon när de satt sig ner. ”Jag vaknade och kände så oerhört starkt att jag ska bli maratonlöpare.” Han berättade hela historien precis som den hade utspelat sig och Henric lyssnade intresserat hela tiden.

”Det är rätt långt alltså.” Henric kände att han var tvungen att säga något under tiden som han funderade på hur han skulle reagera på Simons historia. Han reagerade innerst inne på samma sätt som Helena hade gjort, men eftersom Simon berättat hur Helena reagerat och hur besviken han blev på henne ville han bemöta nyheten på ett lite bättre sätt.

”Jag är imponerad av din beslutsamhet”, fortsatte han. ”Jag har sprungit några

halvmaror men känner ändå att en hel maraton är långt. Om du vill ha tips eller om du vill träna tillsammans så hojta bara till.”

Henric och Simon hade träffats på Chalmers där de båda hade börjat plugga samtidigt. De hade ganska snart blivit bra vänner och festade och pluggade ofta tillsammans. Mot slutet av utbildningen hade de valt olika inriktningar och gled isär mer och mer. Efter examen hade de bara haft sporadisk kontakt. När Helena varit gravid med Edvin i några månader hade de varit på mödravården för en rutinkontroll och vem satt där i väntrummet om inte Henric tillsammans med Jenny. De hade tagit upp kontakten och efter ett litet tag hade även Helena och Jenny blivit riktigt bra vänner.

Idrottsligt hade Henric en liknande bakgrund som Simon, men för snart tre år sedan hade han börjat springa och fastnat i det totalt. Han sprang ett par gånger i veckan men varken särskilt långt eller särskilt fort. Han ansåg sig inte vara expert men kunde kanske hjälpa Simon igång i alla fall.

”Tack, det ska jag. Jag får väl komma igång för mig själv först kanske. Så att jag orkar hänga med i ditt tempo menar jag.”

Jenny stack in huvudet i vardagsrummet och förklarade att de nu var klara och att det var dags att gå. Hon klädde på Amanda samtidigt som Simon klädde på Edvin och därefter gick de gemensamt mot Liseberg.

Temperaturen hade sjunkit lite nu. Det var nästan nollgradigt och Simon var glad över att han tagit på sig både mössa och vantar. Promenaden till Liseberg skulle inte ta mer än en knapp halvtimme och som vanligt gick Helena och Jenny först med barnvagnarna och ett par meter efter dem gick Simon och Henric.

”Jag tror att jag ska leta fram mina gamla löpardojor ikväll så kanske jag kan ta en liten runda när Helena nattar Edvin”, sa Simon. Han kände att han ville komma igång så fort som möjligt nu när han hade bestämt sig.

”Hur gamla är gamla?”, frågade Henric.

”Tja, jag köpte dem nog för tre fyra år sedan skulle jag tro. De var riktigt billiga också, så jag gjorde nog ett bra klipp.”

”Nja, jag vet inte. Man brukar säga att ett par skor håller i maximalt 100 mil eller två år.”

”100 mil!”, utbrast Simon. ”Så långt har jag inte sprungit med dem. Jag har kanske sprungit några mil, men inte mer än fem, och de har ju stått inne och det kan de väl inte ha skadats av?”

”Nej, inte skadats kanske, men gummit i sulorna torkar ut lite tror jag och därför har de inte lika bra dämpning nu som när du köpte dem. Och om de var billiga så kanske det inte ens var så bra dämpning i dem från början. Jag antar att du inte sprang på löpband eller så när du köpte dem.”

”Springa på löpband? På ICA? Det skulle se ut det... Nej, jag har faktiskt aldrig sprungit på löpband.”

”Köpte du skorna på ICA? Då tycker jag absolut att du ska kasta dem och på måndag kan jag följa med dig till en riktig sportaffär så ska vi skaffa riktiga skor åt dig. Men du får nog räkna med en tusenlapp ungefär.”

”Det låter mycket. Jag trodde löpning var en ganska billig sport?!”

Simon var uppriktigt förvånad över att ett par löparskor kunde kosta så mycket. Det var inte så att han inte skulle ha råd. Både han och Helena var relativt välavlönade och trots stigande räntor på det nya huslånet blev det några tusenlappar över varje månad.

”Men det har jag råd med”, fortsatte Simon. ”Sedan är det ju inte så mycket mer som behövs i alla fall.”

”Jo, lite till är det nog. Lite vettiga kläder och sånt, speciellt nu på hösten och vintern är det ganska viktigt. Gör så att du plockar ihop de träningskläder du har i en väska på måndag så kan vi ses på stan och gå till en sportaffär och se vad du behöver.”

”Det kanske inte var så lätt som jag trodde att komma igång... Schysst att du hjälper mig i alla fall.”

”Självklart, jag kanske får en träningskompis på köpet och det blir ju en vinst för mig också.”

Det var någon kilometer kvar till Liseberg och samtalet gick vidare med mer

allmänna diskussioner om väder, jobb, barn och kärlek. Det dröjde inte länge förrän de var framme och passerade in genom grindarna på Liseberg för att insupa julstämning, dricka glögg och kanske äta en och annan lussebulle. Simons tankar kretsade fortfarande kring nattens uppenbarelse och samtalet med Henric om utrustning, men han bestämde sig för att släppa det för tillfället för att kunna njuta till fullo av dagen med familjen och vännerna.

”Vi vill ha glögg”, sa Henric och Simon i kör ganska direkt när de kommit in. De var båda barnsligt förtjusta i glögg och nu när julen, och därmed glöggsäsongen, närmade sig fick Helena och Jenny ofta höra på diskussioner om vilka märken och smaker som var bäst. Gemensamt för dem båda var att de, trots att de var nästan 30 år gamla, föredrog saftglögg framför vinglögg.

”Ja, det vore ganska gott. Där borta ser det ut som om det finns både glögg och lussebullar”, svarade Jenny och började tränga sig genom folkhavet med barnvagnen.

De passerade en liten värmebrasa på vägen och när doften från röken blandade sig med den söta doften av glögg infann sig julstämningen för första gången det här året för Simon. De kom fram, beställde varsin mugg glögg och trots att Simon och Henric ansåg det vara helt fel att dricka glögg ur pappmugg smakade det underbart.

”Jag hörde att du också ska börja springa Simon”, sa Jenny efter en stund. ”Maraton alltså, är inte det att sätta målet lite väl högt?”

”Nej, det tycker jag inte.” Simon kunde inte förstå varför alla hackade så på honom. ”Det är väl bra att ha ett högt ställt mål att jobba mot?”

”I och för sig, men vore det inte bättre med ett lite humanare mål till att börja med?”

”Nej. Jag kommer säkert sätta upp delmål på vägen men det blir en senare fråga. Det slutliga målet är att bli maratonlöpare.”

Helena skakade oförstående på huvudet och Jenny visade tydligt att hon höll med. Simons reaktion på detta blev att han knöt näven i jackfickan och tänkte för

sig själv att de ska få se, jag ska visa dem.

Resten av dagens besök på julmarknaden fortsatte så trevligt och mysigt som det nästan bara kan vara på en julmarknad. De hann med ytterligare en mugg glögg lite senare och avnjöt också varsin varm choklad med vispgräddade till och Simon skrattade högt när Helena lyckades få en klick gräddade på nästippen. Båda familjerna passade på att köpa lite julklappar till släkt och vänner och Simon hade turen på sin sida och vann fyra kilo choklad. Efter några timmar var de nöjda och gick mot utgången.

”Ska vi ta spårvagnen hem eller?” frågade Helena.

”Det låter bra, jag är lite trött i benen”, svarade Jenny. ”Men du kanske vill springa hem Simon?” Hon skrattade.

”Ha, ha!”, Simon hade redan börjat tröttna rejält på omgivningens oförståelse men orkade inte ta diskussionen en gång till. ”Nej, jag kan åka med på vagnen.” Han vände sig mot Helena. ”Det blir bra med vagnen, så vi kommer hem och kan ge lillen mat.”

De tog spårvagnen hem till Simon och Helena där Henric och Jenny följde med in en liten stund för en snabb kopp kaffe efter att Edvin fått mat och somnat in i sin säng för sin kvällslur. Simon var glad över att de inte pratade om hans maratonmål. Om de inte kunde vara positiva och stöttande kunde de lika gärna vara tysta tyckte han. Själv hade han nu börjat fundera på var han hade alla sina träningskläder för att kunna packa väskan inför måndagens shoppingtur med Henric. När Henric och Jenny lämnade dem hade det hunnit bli mörkt och innan de slog igen dörren bestämde Simon och Henric att de skulle träffas vid Brunnsparcken klockan halv fem på måndagseftermiddagen.

Resten av lördagen var precis som en helt vanlig lördagskväll. De brukade ha lite lördagsmys med god mat framför teven och denna lördag var inget undantag. Tillsammans gjorde Simon och Helena tacos under tiden som Edvin, som nu vaknat, snällt satt på köksmattan och slog ihop två leksaksbilar. De dukade upp maten i vardagsrummet och såg på ett frågesportsprogram under tiden som de åt.

När Edvin lagt sig för kvällen korkade Helena upp en flaska vin som de delade på och sedan gick även de och la sig.

”Jag tycker att du har varit lite dum mot mig idag Helena”, sa Simon när de båda krupit ner under täcket. ”Jag förstår att det kan verka konstigt att jag vill springa maraton, men du borde stötta mig tycker jag. Jag är ändå din man och du borde stå bakom mig vad det än handlar om. Nästan i alla fall. Jag menar, det är ju inte så att jag vill gå med i en sekt eller så precis.”

”Jag vet”, svarade Helena. ”Jag tänkte precis på det också. Självklart ska jag stötta dig och heja på dig, men du måste se till att detta går ut så lite som möjligt över oss. Edvin behöver sin pappa så du kan inte hålla på och träna varenda kväll och helg.”

”Nej, vi får försöka hitta en bra balans. Du och Edvin är viktigast, jag ska se till att det inte går ut över er.”

De sa god natt till varandra och släckte sina lampor. Helena somnade in snabbt men Simon låg vaken en liten stund och vakendömde om det framtida maratonloppet än en gång. Eftersom han inte sovit så mycket natten innan kom sömnen och tog honom ganska snart och natten förflöt drömlöst och utan nya uppenbarelser.

KAPITEL TRE

DET ENDA SOM skiljde söndagen från en helt vanlig söndag var att Simon letade reda på alla sina träningskläder, vilket inte var så mycket, och sina löparskor och packade ner allt han fann i en bag som han hittade på vinden. Han var klar för att träffa Henric nästa dag och gå igenom vad han behövde mer för att kunna börja springa. Fortfarande förstod han inte riktigt varför hans skor inte dög eller varför hans träningsoverall inte kunde funka. I och för sig hade Henric bara sagt att de skulle gå igenom hans utrustning och se vad som behövde uppgraderas, men han hade förningar om att träningsoverallen skulle ryka den också. Förutom skorna och träningsoverallen packade han ner några slitna t-tröjor som han inte längre använde till vardags och ett par tjocka sportsockor han köpt i ett 10-pack på Intersport.

Måndag morgon. Varför var alltid måndagsmorgnarna jobbigare än alla andra morgnar? Klockradion började spela musik strax efter klockan sex och den vanliga morgonrutinen startade. Helena hämtade Edvin från hans rum och de låg alla tre i sängen en kvart och busade och planerade dagen. Sedan gick de upp, Helena gjorde välling under tiden som Simon bytte blöja på Edvin och sedan matade Simon Edvin. Simon rakade sig och duschade och när han var klar i duschen hade Helena tagit fram frukost och de åt tillsammans. Edvin fick som vanligt smaka en liten bit ostsmörgås och en liten slurk apelsinjuice och tackade med ett högljutt "Nam nam" och en liten rap. Efter frukosten tog Simon sin färdigpackade väska och sin matlåda, som för dagen var fylld med rester från gårdagens lasagne, satte sig i bilen och åkte till jobbet.

Simon jobbade som programmerare på en liten IT-firma i centrala Göteborg.

Egentligen var bilen det sämsta transportsättet för honom när han skulle åka dit. Bussarna gick ofta och var både snabbare och billigare, i alla fall om man räknade med tiden det tog att hitta en parkering och avgiften för densamma. Det var bara bekvämare att åka bil än att åka buss, och eftersom Simon var en bekväm man så åkte han bil och betalade glatt parkeringsavgifterna och, tyvärr, ibland även parkeringsböterna. När han satt i bilköerna den här morgonen började han dock fundera. Man skulle kanske cykla till jobbet, eller kanske rent av springa? Att springa de sju kilometrarna till jobbet, och sju kilometer hem igen, ett par gånger i veckan vore väl toppen?! Då skulle träningen vara avklarad med minimal inverkan på tiden med Edvin och Helena. Frågan var väl bara om han klarade av att springa sju kilometer i ett svep? Han kanske skulle börja med lite kortare rundor för att senare börja springa till jobbet. Kanske till våren när vädret dessutom var mer inbjudande. Planen började växa fram i huvudet på Simon men han ville ändå diskutera den med Henric senare på dagen.

På jobbet valde Simon att inte säga något till sina kollegor om uppenbarelsen och maratonmålet. Han visste att han skulle få höra både det ena och andra. Kollegorna var trevliga och flera av dem umgicks han med på sin fritid också, men stämningen var rå men hjärtlig och han kände att han inte behövde höra hur konstig hans idé var. Inte än.

I kalendern var hans förmiddag helt fullbokad med diverse möten och tiden flög iväg. Det blev lunchdags och han åt sin medhavda lasagne och satt kvar en liten stund efteråt för en kopp kaffe tillsammans med kollegorna. Sedan gick han till sin arbetsplats och öppnade en webbläsare och sökte efter sidor innehållande orden "maraton" och "Sverige". Det enda maratonlopp i Sverige han kände till var Stockholm Marathon, men visst borde det finnas fler? Resultatet blev över en halv miljon träffar! Simon tänkte att ibland finns det för mycket information på Internet. Han betade av några av sajterna under den halvtimme som var kvar av hans lunchrast och lärde sig att det finns små maratonlopp både här och där runt om i landet. Det fanns till och med ett i Göteborg som verkade gå i oktober varje år. Till sin förvåning upptäckte han också att det fanns ett litet lopp i Sunne, bara

tre mil från hans föräldrahem. Han hade konstigt nog aldrig hört talas om det, men när han läste vidare så visade det sig att det var ett ganska nytt lopp så det var kanske inte så konstigt ändå. Simon hade varit helt inställd på att springa Stockholm Marathon, men nu när han läste om alla dessa mindre lopp började han vackla lite. Kanske var det bättre att göra maratondebuten i ett litet lopp. Det kanske skulle vara lite mindre press då? Han släppte tanken när han upptäckte att lunchrasten var slut och konstaterade att han hade gott om tid på sig att planera och fundera. Nu var det dags att sätta tänderna i eftermiddagens programmeringsuppgifter istället.

Eftermiddagen passerade ganska snabbt och strax efter klockan fyra plockade Simon ihop sina saker, tog tag i sin medhavda väska med träningskläder och promenerade till Brunnsparken för att möta Henric. Det hade varit ganska kallt i morse när han åkte till jobbet, men nu hade temperaturen stigit och det var en behaglig eftermiddag på gränsen mellan höst och vinter. Han kunde känna doften av förmultnande höstlöv i luften, naturligtvis blandat med avgaser från bilarna och bussarna. När han nästan var framme kände han en mycket välbekant doft, grillad korv! En korvgubbe hade redan startat upp sin verksamhet för kvällen. Simons pappa Orvar var en riktig korvälskare som nog aldrig hade tackat nej till en korv i hela sitt liv, och som vanligt faller inte äpplet särskilt långt från trädet. Även Simon älskade korv.

”Det vore allt gott med en korv”, sa Simon för sig själv när han helt plötsligt styrde om stegen mot korvgubbens vagn. ”En Bamse i bröd med rostad lök, tack.”

Simon fick sin korv och tog en stor tugga. Den rostade löken flög åt alla håll och han tänkte att det var tur att han var utomhus. Precis som han höll på att tugga ringde hans mobiltelefon.

”Simon”, svarade han men med korven fortfarande halvtuggad i munnen lät det kanske inte riktigt så.

”Hej, det är Henric”, sa rösten i andra änden. ”Jag blir tio minuter sen, det körde ihop sig lite.”

Simon reflekterade över varför man fortfarande presenterade sig i telefonen. Förr var det ju nödvändigt, men nu med adressböcker och nummerpresentatörer visade ju telefonen vem som ringde. Han visste ju att det var Henric redan innan han svarade.

”OK, det är lugnt. Jag tar en vända i Nordstan så länge. Ska vi ses utanför entrén mot Brunnsparken tjugo i fem då?”

”Jepp, det blir toppen! Hej då.”

”Hej då.”

Simon traskade runt inne i det stora köpcentrat i en kvart. Han hade inte något särskilt som han behövde eller ville köpa, men det var kul att bara titta. Han hann besöka tre olika affärer innan det var dags att dra sig mot utgången för att träffa Henric.

”Tjenare gubben, du har inte ånkrat dig”, sa Henric när han såg Simon komma.

”Vadå ånkrat mig?” svarade Simon.

”Om maratonsatsningen menar jag, har du ånkrat dig om det?”

”Nej då, jag vet vad jag vill. Och efter allt både din och min fru sa igår så måste jag ju genomföra det, även om jag skulle ångra mig.”

”Tycker du? Ja, ja. Vi drar oss väl då.”

De började gå mot sportaffären som inte låg särskilt långt från Brunnsparken och när de kom in förundrades Simon över att det kunde fungera att ha en sportaffär som enbart var inriktad på löpning. Det var skor högt och lågt, kläder, elektronik och kosttillskott. Den här affären verkade ha allt en löpare någonsin kunde behöva.

”Jag tar en nummerlapp åt oss”, sa Henric. ”Du kan väl börja kolla runt lite så länge.”

Henric gick mot kassan för att ta en nummerlapp och Simon gick en runda i affären. Han fastnade lite vid disken där de hade klockor. Det var något magiskt med teknik i alla former tyckte Simon. Det verkade finnas klockor från någon hundralapp och upp till flera tusen kronor. Det fanns till och med klockor med

inbyggda GPS-mottagare.

”Häftig va?” sa Henric när han kom tillbaka efter att ta tagit en kölapp. ”Jag har en sån”, fortsatte han och pekare på en ganska stor klocka i rött och silver.

”Vad har man en sån till då?” frågade Simon.

”Den är en GPS-klocka, så när jag har sprungit ett pass kan jag se i datorn exakt var jag sprungit och hur långt det blev. Jag kan till och med se exakt fart längs hela passet så jag kan se var jag började bli trött och tappa fart. Det är hur bra som helst!”

”Jag förstår nog inte riktigt vitsen med det.”

”Jag kan visa dig någon gång, så kanske du förstår bättre. Ska vi kolla vad du har i väskan då?”

Simon packade upp sin väska vid en bänk inne i affären och förevisade skorna, träningsoverallen, t-tröjorna och stumporna för Henric som bara skakade på huvudet. Han kunde inte förstå hur Simon ens tänkt tanken att han skulle börja träna för ett maratonlopp med den utrustningen. Samtidigt ropade en expedit upp deras nummer och Henric höjde handen i luften.

”Här!” ropade han för att påkalla expeditens uppmärksamhet.

”Välkomna, vad kan jag hjälpa er med?” frågade expediten när han kom fram till dem.

”Hej”, sa Henric. Han kände att han fick ta täten här eftersom Simon inte visste vad han behövde. ”Min kompis här har bestämt sig för att han ska springa ett maraton, och detta är den utrustning han har. Så du kan nog hjälpa oss med ganska mycket tror jag. Till att börja med behöver han nya skor.”

”Det kan jag förstå”, svarade expediten när han såg Simons skor. ”Vi börjar med att undersöka dina fötter. Ställ dig här.”

Expediten pekade mot en genomskinlig låda med en spegel i botten. Simon antog att den var av plexiglas. Han gick upp på lådan.

”Ja, du får ju ta av dig skor och strumpor först”, fortsatte expediten.

Simon tog av sig sina skor och sina strumpor och gick ännu en gång upp på lådan. Han kunde se sina egna fötter underifrån i spegeln där han stod.

”Som du ser så har du ganska höga fotvalv”, sa expediten samtidigt som han pekade på Simons fot. ”Annars ser det ut som om du har fina fötter, så det ska nog inte bli något problem att hitta ett par bra skor åt dig. Nu ska du få springa på bandet så att jag kan se hur du sätter i fötterna. Hur mycket springer du idag?”

”Inte alls”, svarade Simon. ”Det är nog ett par år sedan jag sprang sist, men nu ska jag komma igång tänkte jag.”

”Kul, det kommer gå jättebra med de nya skorna ska du se.”

Simon fick ta på sig sina strumpor igen och blev tillsagd att ta på sig ett par väldigt tunna och lätta skor. Han gick upp på löpbandet med viss nervositet eftersom han aldrig sprungit på ett sådant tidigare. Tänk om han ramlade av, det vore ganska pinsamt. Expediten startade löpbandet och Simon började jogga. Det kändes lite konstigt, men ändå ganska bra. Framför sig hade han en TV där han såg sina fötter bakifrån. Han tyckte själv att det såg lite konstigt och snett ut när foten träffade bandet, men expediten hade nästan inget negativt att säga.

”Du pronerar lite, och det gör de allra flesta så det är ingen fara. Vi har mängder med skor för att rätta till det. Jag ska hämta några olika som jag tror kan passa dig. Strax tillbaka.”

Henric reste sig från stolen där han suttit sedan expediten började undersöka Simons fötter.

”Jaha, hur känns det nu då?” frågade han.

”Riktigt bra”, svarade Simon. ”Expediten är ju hur bra som helst!”

”Ja, det är en bra affär. Jag köper alltid löparskor här och jag har aldrig haft några problem.”

Expediten kom tillbaka med en hög trave skokartonger i famnen. ”Nu ska vi se. Ta på dig de här skorna så ska vi se hur de passar”.

Simon tog på sig skorna och de satt som gjutna. Han gick runt i affären och förvånades över hur sköna de var. De var mycket skönare än hans gamla skor.

”De känns jättebra”, sa han vänd mot expediten.

”Spring lite på bandet så ska jag se hur de ser ut.”

”OK”, svarade Simon och hoppade upp på löpbandet igen och när expediten

startade det så började han jogga. Det kändes som om han flög fram.

Expediten verkade också nöjd. ”Det ser riktigt bra ut. Känns det bra?”

”Absolut. Vilken skillnad från mina gamla skor?”

”Köpte du dem också här eller?”

”Nej, på ICA.”

”Då förstår jag att det är skillnad.” Expediten kvävde ett litet skratt samtidigt som han tittade på Henric som gjorde likadant.

Simon fick prova alla skor som expediten hade hämtat på samma sätt som de första. Först en liten promenad inne i butiken och sedan någon minut på löpbandet. Alla skor utom ett par kändes lika bra för Simon, men när han hade provat alla berättade expediten att det första paret hade sett bäst ut. Simon tänkte att det var en försäljningstaktik. Det första paret var säkert det dyraste och expediten hade säkert provision. Men det visade sig att det paret som han blev rekommenderad var det näst billigaste av de han provat. Han bestämde sig för att slå till, tog skokartongen och skorna i handen och började gå mot kassan.

”Vänta lite Simon, vi är inte riktigt klara än”, utbrast Henric och hejdade honom. ”Skorna var ju en sak, men du behöver lite nya träningskläder också.”

”Jaha, vilken typ av kläder?” undrade expediten.

”Ja, jag vet inte”, sa Simon. ”Vad behöver jag Henric?”

”Eftersom det är höst och vinter och kallt så behöver du åtminstone ett bra underställ. Sedan så skulle jag rekommendera tights och en vindjacka. Vantar och mössa vore nog bra också. Det är i alla fall vad jag använder”, sa Henric.

De tre gick tvärs över lokalen till ett ställ där underställen var placerade och Simon gjorde sitt val. Mössor och vantar var inte heller så svårt att välja men när det blev dags för ytterplaggen fanns det lite mer att välja på. Det fanns en uppsjö olika fabrikat och som om inte det var nog så skulle Simon välja färg också. Till slut fastnade han för ett par lite varmare tights och en grön jacka från Craft.

”Kan jag hjälpa er med något mer?” undrade expediten.

”Nej, nu är vi nog nöjda tror jag”, svarade Henric. ”Men vi tar en runda och ser om det är något mer vi behöver. Tack för hjälpen.”

”Ja, tack så jättemycket”, flikade Simon in.

”Det var så lite så, och säg till om ni ändrar er och vill ha mer hjälp.”

Expediten gick vidare till nästa kund och Simon och Henric gick en runda i butiken. Simon hade redan en anseelig mängd utrustning men innan de gick till kassan plockade han dessutom på sig två par löparstrumpor. Han hade nu insett varför hans tjocka sportsockor inte skulle fungera så bra. De gick till kassan och trots att köpet gjorde ett ganska stort hål i Simons plånbok gick han därifrån nöjd och glad.

”Tack för hjälpen Henric. Det var schysst att du var med.”

”Självklart. Det var kul för mig också. Ska du ut och träna imorgon då eller?”

”Ja, jag tänkte det. Jag får väl börja lite försiktigt med några kilometer imorgon när jag kommer hem från jobbet.”

”Låter som en bra plan. Hör av dig imorgon kväll och berätta hur det gick då.”

”Absolut. Hälsa Jenny och Amanda!”

”Det ska jag, och du får också hälsa.”

De skiljdes åt när Henric satte sig på spårvagnen och Simon gick mot bilen. När han kom fram hade han fått en parkeringsbot. De hade varit i affären mycket längre än han hade trott och han förbannade parkeringsvakternas noggrannhet och flit.

Väl hemma redovisade han sina inköp för Helena som fick en smärre chock när hon hörde hur mycket pengar han hade spenderat. Att han dessutom hade fått en parkeringsbot gjorde henne inte gladare. Han berättade om sin plan att börja springa nästa dag och Helena accepterade det, om än med visst motstånd. Hon var oftast ganska trött efter att ha tagit hand om Edvin en hel dag och tyckte att det var skönt när Simon kom hem och hjälpte till med matning och lek, men hon ville ändå stötta Simon så mycket som möjligt i hans maratondröm, även om hon inte riktigt förstod honom. De åt rostat bröd och drack te till kvällsmat, slötittade lite på TV och gick så småningom till sängs där Simon snabbt somnade och drömde om morgondagens träningspass där de nya skorna skulle få bekänta färg.

UTDRAG SLUT!